

Arrest

**nr. 119 360 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 14 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2013 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. De Belgische autoriteiten richten op 25 juli 2013 aan de Hongaarse autoriteiten een terugnameverzoek in toepassing van artikel 16 (1) c van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

1.3. De Hongaarse autoriteiten stemden op 6 september 2013 uitdrukkelijk in met het terugnameverzoek.

1.4. Op 15 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : (...)

Voornaam : (...)

geboortedatum : 07.02.1977

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Onbepaald (van Palestijnse herkomst)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan HONGARIJE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 16(1)c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. De betrokkene en zijn minderjarige dochter vroegen op 17.07.2013 asiel in België. Hij legde bij zijn aanmelding de volgende documenten voor : een rijbewijs van Syrië met nummer 775342, afgegeven te Damascus op 12.12.2007; een kopie van een verblijfsdocument voor personen van Palestijnse herkomst met nummer 00136389, afgegeven op 13.08.2005; een attest van registratie van gezin afgegeven door UNRWA op 29.09.2011; een kopie van een huwelijksakte en kopieën van de geboorteaktes van zijn kinderen. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 12.04.2013 werden geregistreerd in Griekenland vanwege illegale binnenkomst en dat hij asiel vroeg in Hongarije op 11.06.2013. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 22.07.2013 en verklaarde dat hij Syrië op 20.03.2013 verliet en naar Turkije ging. Vandaar, na een verblijf van twaalf dagen, reisde hij naar Griekenland, waar hij ongeveer 25 dagen verbleef alvorens via Macedonië, Kosovo en Servie door te reizen naar Hongarije, waar hij asiel vroeg. Hij verklaarde dat hij en zijn dochter in een gevangenis werden opgesloten. Na enkele dagen slaagde hij er naar eigen zeggen in deze plaats te verlaten vervolgens hij zijn weg via plaatsen, die hem niet bekend waren. Op 17.07.2013 kwam hij naar eigen zeggen aan in België. Op 25.07.2013 werd een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de Hongaarse instanties, die op 06.09.2013 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003 en meedeelden dat de betrokkene in Hongarije asiel vroeg, maar enkele dagen na het indienen van zijn aanvraag verdween met onbekende bestemming.

Tijdens het verhoor op 22.07.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in Hongarije (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België de mensenrechten respecteert. Hij uitte reserves tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij en zijn dochter in Hongarije in de gevangenis werden opgesloten. De betrokkene stelde dat hij en zijn dochter in een cel werden opgesloten en op de grond moesten slapen zonder matras en dekens. Hij voegde toe dat hij werd vernederd door het veiligheidspersoneel en dat hij zich in het bijzijn van zijn dochtertje diende te ontkleden.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Zoals vermeld uitte de betrokkene bezwaar tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij en zijn dochter in Hongarije werden opgesloten en omdat hij er werd vernederd. We merken op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. Op 30.09.2013 hebben we de Hongaarse instanties verzocht informatie te verstrekken betreffende de verblijfplaats(en) van de betrokkene in Hongarije. De Hongaarse instanties deelden op 07.10.2013 mee dat de betrokkene en zijn dochter na het indienen van hun asielaanvraag werden ondergebracht in het opvangcentrum van Békéscsaba en dus niet in detentie werden geplaatst. Ze voegden toe dat de betrokkene en zijn dochter het centrum na vier dagen verblijf verlieten met onbekende bestemming.

Er moet worden opgemerkt dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongaarse ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten. Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Asielaanvragen worden in Hongarije behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Er is derhalve geenenkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Hongarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 22.07.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. Ook na het verhoor bracht de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid of die van zijn dochter een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse instanties. ”.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht vervat in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsprincipe.

3.2. De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Mûslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tót de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Nederenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

In casu is dit onderzoek niet nauwkeurig gevoerd.

Verzoeker heeft tijdens zijn Dublingesprek namelijk de volgende elementen aangehaald:

"Ik heb mijn vingerafdrukken gegeven, in een land, maar ik weet niet in welk land. Indien ik geen dochtertje had, had ik daar zelfmoord gepleegd.

Ik werd vernederd in dat land. Het was daar geen goed land.

Mijn dochtertje was onderweg gewond geraakt maar ze hebben haar niet verzorgd.

Ik heb beelden gemaakt met mijn GSM van de gevangenis (niet gesloten centrum volgens betrokkene) om de wantoestanden aan te kaarten. De veiligheidsagenten van de gevangenis hebben echter mijn GSM in beslag genomen.

Ik had een foto bij van mijn vader. Een werkneemster heeft deze foto genomen, op de grond gegooid en haar voet op deze foto gezet. Ik probeerde haar weg te duwen maar ik werd tegen de muur geduwd door twee veiligheidsagenten.

Ik werd in een afgezonderde cel - samen met mijn dochtertje - opgesloten. Vanaf 6 uur s avonds tem 2 of 3 uur in de ochtend. Ik werd uiteindelijk vrijgelaten omdat ik mijn dochtertje bij me had.

De eerste dag werden ik en mijn dochter verplicht om ons helemaal te ontkleden. Ik heb toen aan mijn dochtertje gezegd om haar ogen dicht te doen, zodat ze niet ailes zag.

Ik en mijn dochtertje moesten slapen op de grond, zonder dekens, zonder matras.

Ja, ik heb bezwaar dat mijn asielaanvraag wordt behandeld in Hongarije.

Indien ik moet terugkeren naar Hongarije, dan verkies ik nog liever terug te keren naar Syrie. Ik sterf nog liever in mijn eigen land dan in Hongarije.

Indien ik moet terugkeren naar Hongarije dan pleeg ik zelfmoord en dan is mijn dochter alleen op de wereld. " (zie stuk nr. 2)

Verzoeker verklaarde dus dat hij opgesloten werd samen met zijn dochter en dat hij er onmenselijk werd behandeld. Hij legde uit dat hij had getracht om beelden en bewijzen te verzamelen van de situatie maar dat zijn gsm in beslag werd genomen.

Naar aanleiding van deze verklaringen ging verwerende partij over tot onderzoek. Dit onderzoek was echter uitermate beperkt. Er werd op 30 september 2013 een brief verstuurd naar de Dublin Unit Hungary om na te gaan in welk centrum verzoeker verbleef (zie stuk nr.3).

Hierop antwoordden de Hongaarse autoriteiten dat verzoeker en zijn dochter werden opgevangen in het centrum van Békéscsaba en dat ze dus niet opgesloten werden (zie stuk nr.4).

Op basis van het antwoord van de Hongaarse autoriteiten besloot verwerende partij dat verzoeker en zijn dochter geen reëel risico lopen te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM.

Verzoeker en zijn dochter verklaarden echter duidelijk dat zij eerst opgesloten werden in een cel (van 6u 's avonds tot 2-3u 's morgens) en dat ze dan werden overgebracht naar een centrum. Zij werden dus wél degelijk van hun vrijheid beroofd. De duur van de vrijheidsberoving maakt niet uit. Waar onderzoek naar moet gevoerd worden, is wat de omstandigheden waren tijdens deze detentie. Verzoeker heeft namelijk aangehaald dat hij er onmenselijk behandeld werd en vemederd werd. Het antwoord van de Hongaarse autoriteiten toont niet aan dat verzoeker liegt, aangezien duidelijk vermeld wordt dat zij "na het indienen van hun asielaanvraag werden ondergebracht in het centrum van Békéscsaba. Nergens wordt echter vermeld wanneer deze asielaanvraag werd ingediend en onder welke omstandigheden dit gebeurde. Hier diende verwerende partij dan ook meer onderzoek naar te voeren.

Verder gaat verwerende partij ervan uit dat het antwoord van de Hongaarse autoriteiten correct is. Echter, bij nader onderzoek naar het centrum van Békéscsaba kwam verzoeker tot de volgende recente informatie:

De V.N. Work Group on Arbitrary Détection bezocht Hongarije zeer recentelijk een publiceerde het volgende rapport:

"The mandate of the Working Group was expanded by the former Commission on Human Rights in 1997 to cover the situation of migrants in an irregular situation and asylum seekers who are held in prolonged administrative custody without the possibility of administrative or judicial remedy. Our delegation has had the possibility of visiting two detention facilities for irregular migrants and asylum seekers in Nyirbator and Békéscsaba. We understand the pressure and challenges face by Hungary as a transit country having seen a radical increase in the numbers of asylum seekers in the last year alone. We have been informed that in 2012, a total of 2,157 asylum seekers' applications were registered and in 2013, an estimated 15,000 were registered. The huge wave of border crossings has created a sense of urgency within the Government. The Working Group was able to meet with immigrants of different nationalities to assess the situation in relation to its mandate.

From the outset, we note that the Government has responded in the last few years with different approaches to the influx of people crossing Hungary's borders. Legislative changes and policies have been initiated to manage the situation. The legislative changes to the Asylum Act that came into effect in July of this year have some positive changes such as an asylum detention having to be based on individual assessment; introduction of alternatives to detention such as bail and benefits such as the availability of social workers to assist with those in detention.

Unaccompanied minors remained exempted from detention. However, there has been a significant focus on detaining asylum seekers which has been worrying.

The Workins Group has been informed that in practical terms, there are many issues raising concerns of various violations despite the current legislation providing for certain positive measures. The issue of prolonging the detention of an asylum seeker and the lack of proper judicial review were consistently raised during interviews. Although the law provides for a complaint or an objection which can be

submitted against a detention order, an important tool against challenging a detention that may be arbitrary, this right is not often explicitly communicated to those who are being detained. This is further complicated by language difficulties faced by detainees who are of various different nationalities. Furthermore, when the lawyer representing the person in detention files a complaint against the detention, there was a system of extending the detention without proper regard for the lawyer's submission and the individual circumstances of the detainee. In the last year, around 8000 such submissions for release were made, out of which only three were successful. Hence, the lack of effective legal remedy against detention orders and their prolongation is worrying as it has resulted in detentions for periods that can last up to 12 months. The regime for asylum seekers in places such as Nyirbator for instance seemed to be tougher than the next door regime for migrants awaiting *déportation*. It was often unclear how persons were selected as asylum seekers and who would be placed in the alien policing jail. In some instances, a person who was seeking asylum was placed in the alien policing jail without proper reasoning or justification.

Although the Working Group understands the difficulties faced by the Government in dealing with the rapid rise of border-crossings, the situation of asylum seekers and migrants in irregular situations need robust improvements and attention to ensure against arbitrary deprivation of liberty. The positive measures introduced by the recent law should be implemented in a clear and defined manner. Detention should not be the common and first resort and should be for the shortest possible duration especially when genuine asylum seekers may be overlooked or detained unnecessarily without proper justification. The problem relating to effective legal remedy is worsened with the severe lack of effective legal assistance to these vulnerable persons. Most of those that we interviewed stated that they did not have legal assistance and those that did have a lawyer stated that it was someone from a civil society organisation rather than one provided by the Government (zie stuk nr. 5)

Ook de recente studie van de European Migration Network lijkt te bevestigen dat Békéscsaba een gesloten centrum is:

"The reception centre in Békéscsaba previously functioned as a kind of pre-filter facility, since the competent authorities primarily examined the foreigners who applied for asylum. After having been stayed there for 2 weeks they were transported to Debrecen. During this two-week period they were interviewed and their general medical examinations were carried out, while they were waiting for the decision on well-foundedness of their claims. Throughout this process they were not allowed to move freely, they could leave the territory of the facility only with permission of the refugee authority. Presently, it operates as a guarded reception centre for the implementation of asylum detention." (zie stuk nr. 6).

Ook een recente 'open letter' op de blog van Migrant Solidarity Group of Hungary wijst op onmenselijke behandelingen in het gesloten centrum van Békéscsaba:

"Five asylum-seekers from Mali in Hungary went on hunger strike to protest conditions and unjust imprisonment on October 10 2013. Today they were joined by another 55 asylum-seekers, all in the Békéscsaba detention camp.

Together they are protesting against their deprivation of liberty with an emphasis that they are not criminals but refugees. They also call the world's attention to the inhumane conditions in the Békéscsaba prison for asylum-seekers which makes their detention unlawful.

The Migrants Szolidaritás Csoport (Migrant Solidarity Group of Hungary) demands from the both OIN (Office of Immigration and Nationality) and the Hungarian Police that they respect the hunger strikers' right to protest and their chosen method should be respected. And,

Migrant Solidarity Group also demands that these and all other asylum-seekers in Hungary be released -seeking asylum is not a crime.

After a hunger strike in the prison for asylum-seekers in Nyirbátor during August, 2013, today on 10, October 2013, five asylum-seekers from Mali have started a hunger strike.

They are asking to go to an open camp for asylum-seekers because they cannot tolerate detainment in a prison any longer, especially because they did not commit any crimes.

On 12 October, 2013 they were transferred to the first-aid room of the prison and they were visited by the director of the prison. According to the hunger strikers, the director told them that their method of protesting will not do them nor himself any good.

According to the Malian asylum-seekers, the director promised them that if they stop their hunger strike, he will accelerate their asylum procedure. The director asked the guards to put food in front of them, to tempt to break their hunger strike. The hunger strikers also had a blood test this morning.

Because the asylum-seekers did not trust the director's empty promises, they decided to continue their hunger strike, and on 14 October, 2013 between 50 and 60 more asylum-seekers also joined them. There were more people who wanted to express their opinion about their detention in this way, but the director gave a long speech to tell them that it is a shame for them and for Hungary to protest against their detention.

These people did not commit any crime to be detained. They are not criminals. They know that a large number of asylum-seekers are not in prisons, but in open camps for asylum-seekers with a more welcoming atmosphere than the directors and the guards' attitude in

Békéscsaba. The hunger strikers also said that the conditions of the prison are inhumane: the showers and toilets are dirty, and the food is not adequate.

Right now Migrants Solidarity Group is not able to obtain anymore news from the group of the 5 first hunger strikers from Mali, because the police have closed the first-aid room. Nobody knows what is happening to them inside.

The hunger strikers are asking for freedom, because they cannot stand the deprivation of their liberty anymore (zie stuk nr. 7)

Zelfs met de aanpassingen in de Hongaarse wetgeving sinds juli 2013 is er nog geen einde gemaakt aan de mogelijkheid om asielzoekers op te sluiten. Deze nationale wetswijziging beoogt de hervorming van de Opvangrichtlijn te implementeren. Het Hungarian Helsinki Committee benadrukt hierbij dat de hervormingen een afzonderlijk detentieregime voor asielzoekers introduceren, dat de juridische herziening van immigratie en asieldetentie verzwakt en het recht op beroep in asielprocedures, alsook slagen de hervormingen er niet in om adequate opvang te voorzien:

"The amendments to the Asylum Act entering into force on 1 July 2013 provide extensive grounds for the detention of asylum-seekers under a separate legal regime (other than immigration detention), the so-called "asylum detention"

The maximum period of asylum detention will be 6 months. The amendment provides for the possibility of detaining asylum-seekers' families with children for up to 30 days. The HHC

recalls that this is contrary to the UN Convention on the Rights of the Child, in particular against its "best interest of the child" principle, as well as to the guidance of the European Court of Human Rights.

Given the increasing number of asylum-seekers in the first half of 2013, 15 reception arrangements were — in general — subject to fast changes. In March 2013, the police and the OIN reported that new accommodation facilities had to be opened (or re-opened). There is significant overcrowding at the main open reception facility in Debrecen (over 1 300 asylum-seekers in mid-June), which led to serious problems (a spectacular deterioration of hygienic conditions, insects, tension, etc.)

A temporary reception facility had to be opened in early June in Nagyfa (near Szeged), where 300 asylum-seekers can be accommodated in tents. Another reception centre is expected to be opened in the summer in Vámoszabadi (near Győr and right on the border with Slovakia) in a former military accommodation facility. The OIN did not consult with NGOs providing direct services and assistance to asylum-seekers prior to opening of these facilities. It is questionable whether the OIN will be able to ensure proper reception conditions at these ad hoc facilities." (zie stuk nr. 8)

Tegenover deze verschillende rapporten is de motivering van verwerende partij dan ook duidelijk niet afdoende.

Verder vermeldde verzoeker tijdens zijn gehoor ook dat zijn dochter gewond raakte aan haar voet voor ze in Hongarije aankwam. Hij benadrukte ook dat ze hier niet voor behandeld werd in Hongarije. Deze verklaringen worden ondersteund door foto's van zijn dochters voet (zie stuk nr. 9) en een medisch attest van de centrumarts (zie stuk nr. 10). Het feit dat de arts attesteert dat het om een open wonde gaat die bevuild is, duidt erop dat de wonde niet werd behandeld in Hongarije.

Hierover motiveert verwerende partij enkel dat "gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn gehoor d.d. 22.07.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen." Verzoeker wenst erop te wijzen dat in het gehoorverslag op vraag 39 enkel als antwoord 'geen' werd genoteerd en op vraag 24 duidelijk werd aangehaald dat "mijn dochtertje was onderweg gewond geraakt maar ze hebben haar niet verzorgd". Hier voerde verwerende partij echter geen enkel onderzoek naar en werd er ook geen enkele motivering over voorzien.

In het licht van al het bovenstaande kan dan ook niet anders dan worden geoordeeld dat verwerende partij onvoldoende onderzoek voerde naar een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bij een terugkeer naar Hongarije. Verzoeker gaf verschillende concrete elementen aan tijdens zijn gehoor, die ofwel helemaal niet onderzocht werden (vb. medische problematiek van dochter) ofwel onvoldoende onderzocht werden (vb. omstandigheden waarin asielaanvraag gebeurde en levensomstandigheden in Békéscsaba).

Hierdoor schendt verwerende partij dan ook duidelijk de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien ze niet alle feiten in overweging nam voor ze haar beslissing nam. Dit bevestigde Uw Raad reeds in arrest nr. 96 587:

"Hieruit blijkt dat de verweerder verzoekers verklaringen dat er in de opvangcentra in Roemenië een tekort is aan voedsel en dat hij 25 euro per maand kreeg waar hij zijn eigen bestaansmiddelen mee moest kopen zoals eten en drinken, in aanmerking heeft genomen. In de bestreden beslissing wordt besloten dat "er geen enkele aanleiding (is) om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die

internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren" en dat er "geen enkele aanleiding (is) om te stellen dat een overdracht aan Roemenië in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM".

3.3.2.7 Op het eerste gezicht bevat de bestreden beslissing wel een motivering in verband met de minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker in Roemenië, maar wordt niet verder inzeaan op verzoekers verklaringen dat in de Roemeense asielopvangcentra niet voldoende voedsel aanwezig is en dat hij slechts een bedrag van 25 euro per maand kreeg om bestaansmiddelen zoals eten en drinken aan te schaffen, zodat aldus op het eerste gezicht niet wordt gemotiveerd omtrent de omstandigheden van de opvang in de Roemeense opvangcentra. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen gegevens die erop wijzen dat de verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing een onderzoek heeft gevoerd naar de materiële omstandigheden in de asielcentra in Roemenië. Niettemin blijkt uit het administratief dossier en wordt niet betwist dat de verzoeker van eind december 2011 tot begin november 2012 in Roemenië in verschillende opvangcentra heeft verbleven, waaronder enkele dagen in een gesloten centrum. Tevens blijkt dat de verzoeker hierover de volgende verklaringen aflegde: "In de opvangcentra in Roemenië is er een tekort aan voedsel. (...). De algemene situatie in Roemenië is slecht. (...) Men geeft je 25 euro per maand waar ik mijn eigen bestaansmiddelen mee moet kopen zoals eten en drinken" (administratief dossier, dublininterview dd. 7 november 2012, vraag 40). De verzoeker verklaarde tevens over geen eigen bestaansmiddelen te beschikken (administratief dossier, dublininterview dd. 7 november 2012, vraag 41). De Raad wijst op de specifieke verplichtingen met betrekking tot de materiële opvang van asielzoekers onder artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers (Pb.L. 6 februari 2003, afl. 31). Het terussturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M. S. S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie, ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II- verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home

Department, par. 80 t/m 94). Wanneer de verzoeker duidelijke verklaringen aflegt omtrent de materiële omstandigheden die hij meemaakte tijdens zijn verblijf in de Roemeense opvangcentra, dan kan van de verweerder redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze verklaringen nader onderzoekt alvorens hem het verblijf in het Rijk te weigeren en hem bevel te geven het grondgebied te verlaten teneinde teruggenomen te worden door Roemenië.

3.3.2.8 In casu blijkt echter noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat verweerder concreet is nagesaan wat de situatie is met betrekking tot de materiële opvang in de opvangcentra in Roemenië. De verklaringen van de verzoeker dat er in deze opvangcentra een tekort is aan voedsel en dat hij er 25 euro per maand kreeg om eten en drinken mee te kopen, werden niet afgetoetst.

Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoeker in het kader van de onderhavige vordering rapporten van gezaghebbende bronnen zoals de United Nations Human Rights Council, het UNHCR en het Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation aanbrengt die zijn verklaringen op het eerste gezicht ondersteunen. Het gaat met name om de aangebrachte informatie in het rapport "Compilation prepared by the Office of the High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution 16/21" van de United Nations Human Rights Council, Working Group on the Universal Periodic Review, Fifteenth session, 21 January - 1 February 2013, nr. 71 en het Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation, 20 juni 2012, p. 2. Deze rapporten werden op het eerste gezicht echter niet aan de verweerder ter beoordeling voorgelegd, zodat hij er ook geen rekening mee kon houden. Dit neemt echter niet weg dat de verzoeker in casu duidelijke verklaringen aflegde over de door hem persoonlijk beleefde opvangomstandigheden in Roemenië, verklaringen waaraan de verweerder dan ook niet zonder verder onderzoek noch nadere motivering kon voorbijgaan.

3.3.2.9 Daargelaten de vraag of de verzoeker met de algemene gezaghebbende rapporten waarnaar hij verwijst op voldoende wijze en in zijn concreet geval aantoont dat hij in Roemenië een ernstig risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk handelt door aan de verzoeker het verblijf in België te weigeren en hem bevel te geven het grondgebied te verlaten zonder nader te motiveren over en zonder onderzoek te voeren naar de door de verzoeker tijdens het dublininterview afgelegde verklaringen omtrent het door hem versoonlijk ervaren gebrek aan voedsel en de geringe bijdrase om eten en drinken te kopen in de Roemeense asielcentra.

Gelet op voorgaande bespreking dient dan ook te worden vastgesteld dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen prima facie geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met alle omstandigheden eigen aan de individuele situatie van verzoeker.

(...)

3.3.2.10 De verzoeker toont op het eerste gezicht een schending aan van de materiële motiveringsplicht."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 16 (1)c van de Dublin-II-Verordening.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag aangezien dit aan Hongarije toekomt die na een terugnameverzoek instemden met de behandeling van verzoekers asielaanvraag op grond van artikel 16 (1) c van de Dublin-II-Verordening, waarmee zij meedeelden dat verzoeker in Hongarije asiel aanvroeg, maar enkele dagen na het indienen van zijn aanvraag verdween met onbekende bestemming. Daarenboven besluit de verweerder dat de betrokkenen niet aannemelijk maken dat zij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verder aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat verweerder op correcte wijze aan de hand van de verordening 343/2003/EG heeft vastgesteld dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek in principe toekomt aan de Hongaarse autoriteiten. Wel geeft hij aan dat verweerder onvoldoende onderzoek verrichtte naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dringt zich op.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van

het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, § § 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Voor zover de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § § 293 en 388).

De Raad wijst er vooreerst op dat uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department niet blijkt dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-II-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien ernstig gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens het Dublin-interview aangaf dat hij in een afgezonderde cel werd opgesloten, een vernederende behandeling moest ondergaan en uiteindelijk werd vrijgelaten. Uit het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse asielinstanties lieten weten dat verzoeker en zijn dochter werden ondergebracht na het indienen van hun asielaanvraag in het "Reception Centre of Békéscsaba" en aldus nooit in Hongarije in detentie waren geweest.

In de bestreden beslissing wordt op kennelijk redelijke wijze hieromtrent als volgt gemotiveerd: *"Tijdens het verhoor op 22.07.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in Hongarije (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België de mensenrechten respecteert. Hij uitte reserves tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij en zijn dochter in Hongarije in de gevangenis werden opgesloten. De betrokkene stelde dat hij en zijn dochter in een cel werden opgesloten en op de grond moesten slapen zonder matras en dekens. Hij voegde toe dat hij werd vernederd door het veiligheidspersoneel en dat hij zich in het bijzijn van zijn dochtertje diende te ontkleden. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.*

Zoals vermeld uitte de betrokkene bezwaar tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij en zijn dochter in Hongarije werden opgesloten en omdat hij er werd vernederd. We merken op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. Op 30.09.2013 hebben we de Hongaarse instanties verzocht informatie te verstrekken betreffende de verblijfplaats(en) van de betrokkene in Hongarije. De Hongaarse instanties deelden op 07.10.2013 mee dat de betrokkene en zijn dochter na het indienen van hun asielaanvraag werden ondergebracht in het opvangcentrum van Békéscsaba en dus niet in detentie werden geplaatst. Ze voegden toe dat de betrokkene en zijn dochter het centrum na 4 dagen verblijf verlieten met onbekende bestemming."

In het onderhavige verzoekschrift stelt verzoeker echter dat hij te kennen gaf dat zij eerst opgesloten werden in een cel en dat ze daarna werden overgebracht naar een centrum en dat het antwoord van de Hongaarse autoriteiten niet aantoonde dat hij liegt aangezien in hun antwoord duidelijk vermeld wordt dat zij "na het indienen van hun asielaanvraag werden ondergebracht in het centrum van Békéscsaba".

De Raad stelt vast dat verzoeker nooit te kennen gaf dat zij eerst opgesloten werden in een cel en dat ze daarna pas werden overgebracht naar een centrum. Uit verzoekers verklaringen blijkt geenszins dat hij op afzonderlijke plaatsen heeft verbleven. Het administratief dossier bevat aldus geen elementen die er op wijzen dat de verzoeker bij zijn overdracht naar Hongarije omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In casu wordt dan ook vastgesteld dat de verzoeker het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoeker met de algemene internationale rapporten en informatie waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met het artikel 3 van het EVRM is nagegaan. Daartoe wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld: *“Er moet worden opgemerkt dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongaarse ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten. Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag.*

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Asielaanvragen worden in Hongarije behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Hongarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.”.

Er kan aldus op het eerste gezicht niet besloten worden dat de gemachtigde niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot verwijzingen en citaties uit een aantal internationale rapporten die melding maken van een aantal tekortkomingen en een streng detentiebeleid t.a.v. asielzoekers, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Hongarije sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: “systemic flaws”, Franstalige versie: “défaillances systémiques”).

Er is dan ook in het geval van verzoeker geen sprake van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat de verzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij terugname door Hongarije.

Daarenboven wijst de Raad op recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, waarbij het Hof de situatie van asielzoekers, ook in het kader van Dublin, in Hongarije heeft onderzocht. Het Hof entte zich daarbij onder meer op volgende informatie *“Hungary as a country of asylum”*, van het UNHCR van april 2012, *“Letter from the Austrian office of the United Nations High Commissioner for Refugees dated 17 October 2011 and subsequent developments”*, *“Reports by the Hungarian Helsinki Committee”* zoals *“Stuck in Jail – Immigration Detention in Hungary (2010), April 2011”*, *“Serbia as a Safe Third Country: A Wrong Assumption, September 2011”*, *“Access to protection jeopardised; Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, December 2011”*, *“UNHCR: Notes on Dublin transfers to Hungary of people who have transited through Serbia, observations on Hungary as a country of asylum of October 2012 and December 2012”*.

Het Hof stelde voorts dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the*

applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine). “

Bijgevolg dient, om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen, de behandeling, die daar mee strijdig wordt geacht, een zekere graad van hardheid te vertonen.

Het Hof heeft de voormelde internationale rapporten in ogenschouw genomen omtrent de situatie van asielzoekers die in kader van Dublin-verordening terugkeren naar een lidstaat en oordeelde als volgt:

“ii) Application of those principles to the present case

97. The Court takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained proprio motu.

98. It acknowledges that three main areas of deficiency were identified in those reports that relate to (i) prolonged administrative detention of asylum-seekers and the conditions of their detention, (ii) the treatment of asylum applications pending in respect of or lodged by transferees and their lack of suspensive effect, and (iii) the risk of refoulement to Serbia.

99. The UNHCR dedicated a large part of its April 2012 report to asylum-seekers’ conditions of detention in Hungary. The Court notes with particular concern the reports of specific hygiene failings in the Debrecen facility, the seemingly systematic treatment of detained asylum-seekers with tranquilisers causing them to develop addictions, of violent abuse by guards and the practice of taking asylum-seekers handcuffed and in chains to court or administrative hearings (see paragraphs 39-42 above).

100. As regards asylum proceedings in Hungary, the Court takes particular note of reports that asylum-seekers being transferred to Hungary under the Dublin Regulation had to reapply for asylum in Hungary upon arrival and that such a renewed application was treated as a second asylum application without suspensive effect. Together with the seemingly automatic process of handing out a deportation order upon entry, this resulted in a real risk of refoulement without the transferee having effective access to an examination of the merits of his or her underlying asylum claim.

101. Finally, the Court observes that the Austrian Asylum Court took the information contained in the UNHCR Regional Office’s letter of 17 October 2011 seriously enough to request the first-instance authority confirm or rebut the criticism voiced in that letter and to bring its country of origin information in respect of Hungary up-to-date.

102. In view of the above, the Court acknowledges the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees. Whether the applicant had a case under Article 3 of the Convention with regard to his individual situation will be examined in the following paragraphs.

(a) The applicant’s complaints related to the detention of asylum-seekers in Hungary and the reception conditions

103. As regards the applicant’s complaints directed against the detention practices applicable to and the reception conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in that respect, has no difficulty acknowledging that they were, at the very least, arguable. The Court notes the seemingly general practice of detaining asylum-seekers for a considerable time and partly under conditions that fell short of international and EU standards, which, in conjunction with the repeatedly reported deficiencies in review proceedings for administrative detention, depicted a situation raising serious concern. Note is further taken of the reports of abuse of detained asylum-seekers by officials and of forced medication.

104. The Austrian asylum authorities were made aware of those problem areas at the latest by the UNHCR Regional Office’s letter dated 17 October 2011 that concisely, but clearly summarised the relevant issues as regards Hungary as a receiving country for transferees. That letter was followed by a comprehensive report on Hungary as a country of asylum in April 2012, again by the UNHCR. The Hungarian Helsinki Committee had previously remarked in April 2011 on the detention conditions in nine

temporary immigration detention centres and had repeated its concerns regarding routine placement in administrative detention in December 2011.

105. However, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting European Union Member States to refrain from transferring asylum-seekers to Hungary under the Dublin Regulation (compare the situation of Greece discussed in *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 195). Furthermore, the Court reiterates that the time of the assessment of whether the applicant would be at a real risk of suffering treatment contrary to Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary is that of the proceedings before it. With that in mind, the Court refers to the most recent note issued by the UNHCR in which it appreciatively acknowledges the planned changes to the law by the Hungarian Government and makes particular reference to the fact that transferees that immediately apply for asylum upon their arrival in Hungary will no longer be subject to detention. Moreover, the UNHCR also remarked on the reported intention of the Hungarian authorities to introduce additional legal guarantees concerning detention and to ensure unhindered access to basic facilities. It finally noted that the number of detained asylum-seekers declined significantly in 2012 (see paragraphs 48-50 above).

106. Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent report made by the UNHCR, the applicant would no longer be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.

(β) The applicant's complaints related to asylum proceedings in Hungary and possible refoulement

107. The issue of sufficient access to asylum proceedings allowing an examination of the merits of the applicant's claim in Hungary and the consequent risk of refoulement to a third country raises different questions.

(...)

110. In any event, the Court again refers to the UNHCR's recently provided information on changes to Hungarian law and practice envisaged and already brought about and notes that it would appear that transferees now have sufficient access to asylum proceedings in Hungary and may await the outcome of the proceedings in Hungary, provided that they apply for asylum immediately upon their return.

(γ) Conclusion

111. For the reasons set out above the Court therefore concludes that the applicant's transfer to Hungary would not violate Article 3 of the Convention."

(EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, *Mohammed v. Oostenrijk*).

Het Hof wijst er aldus op dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en onmiddellijk aldaar asiel aanvragen, niet meer het voorwerp zullen uitmaken van detentie. Verder wijst het Hof op bijkomende wettelijke garanties inzake detentie en toegang tot basisfaciliteiten. Onder deze omstandigheden oordeelde het Hof dat gelet op deze recentste nota van het UNCHR, betrokkene geen risico aantoonde van een schending op artikel 3 EVRM bij terugkeer. Bijgevolg weerhield het Hof de klachten van betrokkene inzake detentie en ontvangst van Dublin-terugkeerders niet. Inderdaad blijkt uit de nota dat garanties geboden worden dat personen die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en wiens asielaanvraag nog niet ten gronde behandeld werd in Hongarije, hun asielaanvraag alsnog ten gronde behandeld zien als zij dit uitdrukkelijk verklaren, en dat zij, als zij onmiddellijk kenbaar maken asiel te willen aanvragen, niet zullen opgesloten worden. Zij mogen de behandeling van hun asielaanvraag dan ook afwachten in Hongarije. Het Hof benadrukt voorts dat gelet op de meest recente informatie van het UNHCR inzake de wijzigingen van de Hongaarse wetgeving en praktijk blijkt dat personen, in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd naar Hongarije, voldoende toegang hebben tot de asielprocedure in Hongarije en zij de uitkomst van deze procedure in Hongarije kunnen afwachten, op voorwaarde dat zij onmiddellijk asiel aanvragen bij aankomst in Hongarije.

Aldus blijkt dat verzoeker vasthouding kan voorkomen wanneer hij onmiddellijk asiel aanvraagt bij terugkeer in Hongarije, een gegeven waarvan hij door zijn raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht.

Voorts blijkt dat verzoeker bij terugkeer toegang zal hebben tot een grondige behandeling van zijn asielaanvraag zolang hij zijn asielaanvraag onmiddellijk indient bij terugkeer. Een vrees voor refoulement naar zijn land van herkomst word derhalve in deze stand van zaken prima facie niet

aannemelijk gemaakt. Tenslotte blijkt dat verzoeker toegang zal hebben tot essentiële opvangfaciliteiten.

Voorts dient gesteld dat, wat de door verzoeker neergelegde informatie betreft, met name de geciteerde passages uit de *Brief Information Note on the Main Asylum-Related Legal Changes in Hungary as of 1 July 2013* en de *UN Human Rights Office of the High Commissioner for Human Rights, Working Group on Arbitrary Detention - Statement upon the conclusion of its visit to Hungary (23 September – 2 October 2013)*, *Migrant Solidary Group of Hungary, 60 asylum-seekers go on hunger strike in the asylum seeker prison of Békéscsaba Hungary*, *European Migration Network : the organisation of reception facilities for Asylum Seekers in different Member States* deze betrekking hebben op een uitbreiding van detentiegronden, omstandigheden van detentie en detentie op zich maar verzoeker toont hiermee niet aan dat indien hij als Dublinterugkeerder onmiddellijk kenbaar maakt asiel te willen aanvragen, opgesloten zal worden. Voorts blijkt uit de *Brief Information Note on the Main Asylum-Related Legal Changes in Hungary as of 1 July 2013 – Hungarian Helsinki Committee* dat er zich weliswaar een probleem van overbevolking heeft voorgedaan in de opvangcentra maar dat ondertussen een tijdelijk opvangcentrum werd geopend alsook een nieuw opvangcentrum.

Gelet op de recente rechtspraak van het EHRM die de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije onder de loep heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat er zich geen schending van artikel 3 EVRM voordoet, en mede gelet op het feit dat het aan de verzoeker om het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM voldoende concreet en aantoonbaar te maken, dient concluderend vastgesteld te worden dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Hongarije niet aantoonst. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk of zijn minderjarige dochter in Hongarije het slachtoffer zal worden van een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM en evenmin toont hij aan dat de algemene situatie voor asielzoekers in Hongarije, in het licht van de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat hij als asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, zodat een overdracht naar Hongarije strijdig zou zijn met die bepaling.

Waar verzoeker tevens aanvoert dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek voerde naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Hongarije omdat de medische problematiek van zijn dochter niet werd onderzocht, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing desbetreffend als volgt werd gemotiveerd:

“Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 22.07.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. Ook na het verhoor bracht de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid of die van zijn dochter een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.”

Hoewel verzoeker thans stelt dat er geen onderzoek werd gedaan naar de medische problematiek van zijn dochter stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het Dublin-interview bij de vraag waarom zijn vingerafdrukken in Hongarije zijn teruggevonden enkel aangaf dat zij dochter onderweg gewond was geraakt en dat ze haar niet hebben verzorgd. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 22.07.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. Verzoeker bracht aldus geen gegevens aan met betrekking tot zijn gezondheidstoestand en deze van zijn dochter die een overdracht aan Hongarije zouden kunnen verhinderen en dit gelet op een bestaande gezondheidsproblematiek of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het voegen bij het verzoekschrift van foto's met betrekking tot de wonde aan de voet van zijn dochter en van een medisch attest, waaruit blijkt dat de wonde is bevuild, toont evenmin aan dat een overdracht naar Hongarije zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde stukken in het dossier geen rekening werd gehouden.

Waar verzoeker – naast de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel – nog de schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur” aanvoert, stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is daar het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Waar verzoeker de schending van “de rechtszekerheid” aanvoert wordt opgemerkt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142), *quod non* in casu.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF